RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 86.473 van 3 april 2000
in de zaak A. 87.520/IX-2060.

In zake : Mark MESSELIS,
die woonplaats kiest bij
advocaat Ph. VANDE CASTEELE,
Vossendreef 6, bus 8

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Landsverdediging.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Mark MESSELIS op 27 oktober 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van :

> "de beslissing van 1 oktober 1999 houdende weigering van zijn aanvraag strekkende tot tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking - tijdelijk stelsel (TALO-T) - subsidiair tot vrijwillig ontslag - zeer subsidiair tot tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden (TAPA) met ingang van 1 september 1999";

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 1 februari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 februari 2000;

Gehoord het verslag van staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat Th. VERMEIRE die, loco advocaat Ph. VANDE CASTEELE, verschijnt voor verzoeker, en van kapitein-commandant J. MEYUS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 27 april 1999 dient verzoeker de volgende aanvraag in :

> "Ik ondergetekende vraag mijn ontslag en in ondergeschikte orde, tijdelijke ambtsontheffing voor een duur van 1 jaar op datum van 01/09/99, in overeenstemming met de voorschriften van Reg A12/1.
> Deze aanvraag vormt een ingebrekestelling.
> Motieven : ik wens mij verkiesbaar te stellen voor de gemeenteraadsverkiezingen van het jaar 2000".

1.2. Op 1 oktober 1999 beslist de minister van Landsverdediging met betrekking tot de aanvraag van 27 april 1999 als volgt :

"Aanvraag ONTSLAG

Aanvraag voor het bekomen van een tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking - tijdelijke stelsel (TALO-T) en een tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden (TAPA)

Betreft : Kapt Ir BO MESSELIS Mark (...)

BESLISSING : GEWEIGERD

Motivering in rechte :

Artikel 20 § 2 van het KB van 24 juli 1997 betreffende o.m. de loopbaanonderbreking.

Artikel 15 bis § 1 van de wet van 1 maart 1958 betreffende het statuut van de officieren.

Artikel 15 van de wet van 1 maart 1958 betreffende het statuut van de officieren.

Artikel 21 van de wet van 1 maart 1958 betreffende het statuut der beroepsofficieren.

Motivering in feite :

Uit de lezing van de twee eerst geciteerde artikelen volgt dat het bekomen van een tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking (tijdelijk stelsel) geen absoluut recht is, maar onderworpen is aan een beoordeling van de minister, die het individueel belang moet afwegen tegenover het algemeen belang.

Een zelfde beoordeling ten opzichte van het dienstbelang dient de Minister te maken bij de aanvragen voor een tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden en aanvraag tot ontslag en dit op basis van het derde en respectievelijk laatste vermelde artikel.

Ten gevolge van enerzijds de in het verleden toegestane vertrekken en anderzijds de beperkingen op de rekruteringen sinds 1993, zijn er op dit moment minder ingenieurs beschikbaar dan voorzien op de organisatietabellen.

Rekening houdend met een permanente onbeschikbaarheid van een groot aantal ingenieurs ten gevolge van deelname aan cursussen, in plaatsstellingen in commandofuncties, buitenlandse opdrachten en tijdelijke ambtsontheffingen wegens gezinsredenen (TAGR), bedraagt het globaal tekort meer dan 15 %. Het percentage van beschikbare lagere officieren ingenieur om technische functies uit te oefenen bedraagt zelfs 65 %.

Gezien de rekruteringsbeperkingen is er op korte termijn geen oplossing mogelijk voor dit deficit. Werving op diploma helpt actueel evenmin gezien het tekort aan ingenieurs op de arbeidsmarkt. Zelfs indien er jonge officieren ingenieurs kunnen gerekruteerd worden, moet men rekening houden met de duur van de vereiste vorming in de desbetreffende specialiteit en dienen zij voldoende ervaring te vergaren om uw vertrek op een degelijke wijze te compenseren.

Ondanks de schikkingen die de krijgsmacht genomen heeft om het globaal overtal aan personeel weg te

werken is er een aanzienlijk tekort in uw categorie, met name ingenieurs, en kan uw vertrek of dat van andere ingenieurs de werking van de krijgsmacht in het gedrang brengen.
Ik stel verder vast dat u pas aan de rendementsvoorwaarden voldoet op 1 juli 2000.
Om deze redenen kan ik, tot mijn spijt, geen gunstig gevolg geven aan uw aanvraag".

Dit is de bestreden akte.

Op 15 oktober 1999 ondertekent verzoeker de weigeringsbeslissing van 1 oktober 1999 voor kennisneming.

1.3. Op 27 oktober 1999 verzendt verzoeker zijn verzoekschrift tot nietigverklaring en zijn vordering tot schorsing naar de Raad van State;

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende, wat de eerste door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vereiste voorwaarde betreft, dat verzoeker als eerste middel de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat hij stelt hetgeen volgt :

"Overwegende dat de motivering van de weigeringsbeslissing niet afdoende is;
dat 'de motivering in feite' aanvangt als volgt : 'Uit de lezing van het geciteerde artikel volgt dat

het bekomen van een ontslag geen absoluut recht is, maar onderworpen is aan de beoordeling van de minister, die het individueel belang moet afwegen tegenover het algemeen belang'; dat in de weigeringsbeslissing nochtans alleen argumenten worden aangehaald van algemeen belang;

dat met geen woord gerept wordt over de individuele belangen van de verzoeker voor wie de weigering nochtans een zware inbreuk betekent op zijn individuele vrijheid en op het recht tot het uitoefenen van een andere arbeid of van een andere activiteit (art. 12 en 23 GW); dat evenmin enige aandacht wordt besteed aan de inbreuk op verzoekers politieke rechten, die nochtans duidelijk aan bod komen in zijn motieven, nl. zich kandidaat stellen voor de komende gemeenteraadsverkiezingen te Bornem;

dat de loutere woorden 'tot mijn spijt' geenszins kunnen aangenomen worden als de uitdrukking van een aandacht voor de individuele belangen, laat staan dat het individueel belang werd afgewogen tegen het algemeen belang;

dat de weigeringsbeslissing dus steunt op een niet afdoende motivering

Overwegende verder dat de weigeringsbeslissing niet de juridische overwegingen vermeldt die aan de beslissing ten grondslag liggen

dat de minister in zijn 'motivering in feite' schrijft dat hij vaststelt dat verzoeker pas voldoet aan de rendementsvoorwaarden op 1 juli 2000; dat de motivering in rechte evenwel niet aangeeft op grond van welke akten, reglementen of wetten deze voorwaarden berekend en opgelegd worden; dat verzoeker zich dus niet kan verweren, daar hij niet weet - en verwerende partij geeft overigens niet aan - waar en wanneer deze 'voorwaarden' gepubliceerd werden en wie ze heeft uitgevaardigd, na welk advies van bv. Uw Raad enz..;

dat er in het Departement van Landsverdediging zelf trouwens onenigheid bestaat over de wijze waarop deze rendementsperiode moet berekend worden; dat verzoeker immers reeds een jaar geleden de «norm» had bereikt;

dat de Minister niet eens aangeeft welke organieke tabellen hij in aanmerking neemt, zodat verzoeker zich daaromtrent niet kan weren;

dat zodoende ook werd aangetoond dat de weigeringsbeslissing niet de juridische overwegingen vermeldt die aan de beslissing ten grondslag liggen";

2.1.2. Overwegende dat in het eerste onderdeel van het eerste middel verzoeker aanvoert dat de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing van 1 oktober 1999 niet afdoende is; dat in het tweede onderdeel van het

middel verzoeker laat gelden dat de weigeringsbeslissing niet de juridische overwegingen vermeldt die aan de beslissing ten grondslag liggen; dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering "afdoende" moet zijn; dat de motivering "afdoende" moet zijn betekent dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen; dat de motivering de beslissing moet verantwoorden onder meer inhoudt dat de motivering duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is; dat een beknopte, maar duidelijke weergave van de motieven zelf volstaat; dat lange uitweidingen niet noodzakelijk vereist zijn; dat de gegevens waarop de beslissing steunt moeten worden vermeld, maar niet gedetailleerd; dat de uitdrukkelijke motivering dus niet in de plaats komt van het dossier, maar wel moet berusten op de gegevens van het dossier die ten grondslag liggen aan de genomen beslissing; dat de verplichting tot formele motivering van bestuurshandelingen, opgelegd door de wet van 29 juli 1991, niet gelijk te stellen is met de verplichting tot motivering van jurisdictionele beslissingen die door de Grondwet is voorgeschreven; dat een bestuur niet verplicht is alle door de partijen aangevoerde feitelijke en juridische argumenten te beantwoorden, terwijl een rechter dit wel moet doen; dat het bestuur bijgevolg - behoudens anders-luidende bepaling - niet elk bezwaar moet weerleggen; dat het volstaat dat de determinerende motieven voor het besluit worden aangeduid, met andere woorden dat de motivering op zichzelf afdoende is; dat men kan stellen dat het in beginsel volstaat wanneer de beslissing op zich afdoende gemotiveerd is; dat het bestuur niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de bestuurde ingeroepen argumenten; dat wel impliciet of expliciet moet blijken dat de argumentatie van de betrokkene in de

besluitvorming werd betrokken en hieruit minstens impliciet moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard; dat in de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing van 1 oktober 1999 de minister van Landsverdediging heeft gesteld dat hij "het individueel belang moet afwegen tegenover het algemeen belang"; dat de minister oordeelt op grond van de expliciet uiteengezette redenen, die betrekking hebben op de goede werking van de Krijgsmacht en derhalve op het algemeen belang, dat hij "geen gunstig gevolg (kan) geven aan (verzoekers) aanvraag"; dat hieruit noodzakelijk dient te worden afgeleid dat de minister van oordeel is dat de door verzoeker aangevoerde gegevens, die betrekking hebben op zijn "individueel belang", als niet beslissend worden beschouwd; dat uit de motivering derhalve kan worden afgeleid dat de minister de argumenten van verzoeker in de besluitvorming heeft betrokken, doch dat deze argumentatie naar zijn oordeel niet opweegt tegen het algemeen belang; dat de minister van Landsverdediging in de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing de determinerende motieven voor zijn beslissing heeft aangeduid; dat die motivering op zichzelf afdoende lijkt te zijn; dat, met betrekking tot de formele motivering van de weigering van de aanvraag tot ontslag, tot het bekomen van een tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking (tijdelijk stelsel) (TALO-T) en tot het bekomen van een tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden (TAPA) de "motivering in rechte" verwijst naar artikel 20, § 2, van het koninklijk besluit van 24 juli 1997 (tot instelling van de vrijwillige arbeidsregeling van de vierdagenweek en de regeling van de halftijdse vervroegde uitstap voor sommige militairen en tot wijziging van het statuut van de militairen met het oog op de instelling van de tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking, met toepassing van

artikel 3, § 1, 1°, van de wet van 26 juli 1996 strekkende tot realisatie van de budgettaire voorwaarden tot deelname van België aan de Europese Economische en Monetaire Unie), en naar de artikelen 15, 15bis, § 1, en 21 van de wet van 1 maart 1958 betreffende het statuut van de beroepsofficieren (van de land-, de lucht-, de zeemacht en de medische dienst en der reserve-officieren van alle krijgsmachtdelen en van de medische dienst); dat de verwijzing naar genoemde artikelen de vereiste juridische overwegingen lijkt te vermelden die aan de bestreden weigeringsbeslissing ten grondslag liggen; dat in de "motivering in feite" onder meer wordt vastgesteld dat verzoeker "pas aan de rendementsvoorwaarden voldoet op 1 juli 2000"; dat in de formele motivering van de beslissing van 1 oktober 1999 op het eerste gezicht, niet duidelijk wordt gemaakt op grond van welke akten, reglementen of wetten deze rendementsvoorwaarden berekend of opgelegd worden; dat bij de beoordeling van de formele motivering evenwel geen overdreven formalisme vereist is; dat in de formele motivering geen verwijzing nodig is naar gegevens die de bestuurde reeds kent; dat in het verweerschrift van 4 augustus 1999 met betrekking tot het ongunstig advies van luitenant-kolonel J. MISSIAEN van de Staf van de Landmacht verzoeker onder meer het volgende stelt :

> "Ik heb nu momenteel 7 jaren dienst na mijn studies in de militaire school en ik heb gedurende deze jaren, zoals u op mijn beoordelingsnota kan zien, met zeer veel overtuiging en toewijding mijn taak uitgevoerd.
>
> Ik hoop dat ook dit aspect mee zal spelen in de uiteindelijke beslissing in verband met de rendementsvoorwaarden";

dat met deze verwijzing verzoeker de draagwijdte van de "rendementsvoorwaarde" blijkt te kennen; dat in de "motivering in rechte" van de bestreden beslissing een verwijzing naar de akten, reglementen of wetten op grond waarvan de rendementsvoorwaarden worden opgelegd dan ook niet strikt noodzakelijk lijkt te zijn; dat overigens

het "pas voldoen aan de rendementsvoorwaarden op 1 juli 2000" slechts een aanvullend motief lijkt te zijn voor de weigering van het aangevraagde ontslag; dat het wezenlijke motief immers de precaire encadreringssituatie in de categorie van de ingenieurs lijkt te zijn, inzonderheid de "lagere officieren ingenieur" waartoe verzoeker behoort; dat het eerste middel niet ernstig is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel de schending aanvoert van de beginselen van behoorlijk bestuur, met inbegrip van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel; dat hij stelt hetgeen volgt :

> "Overwegende dat de beginselen van behoorlijk bestuur impliceren dat de overheid het door haar opgewekt vertrouwen moet honoreren; dat het rechtszekerheidsbeginsel, waarvan het vertrouwensbeginsel de zgn. materiële component is, een grondwettelijke regel is; dat bij verzoeker het rechtmatig vertrouwen gewekt werd dat zijn ontslag ingewilligd ging worden; dat zijn aanvraag reeds in april (!) ingediend werd; dat een laattijdige beslissing - in casu zelfs 1 maand na de gewenste datum - enkel positief mag zijn; dat een negatieve beslissing enkel eerder had kunnen uitgevaardigd worden";

2.2.2. Overwegende dat verzoeker aanvoert dat de overheid het door haar opgewekt vertrouwen moet honoreren en dat bij verzoeker het rechtmatig vertrouwen werd gewekt dat zijn ontslag ingewilligd zou worden; dat hij hierbij verwijst naar het feit dat zijn aanvraag reeds in april 1999 werd ingediend en dat een laattijdige beslissing enkel positief mag zijn; dat een negatieve beslissing volgens verzoeker eerder had kunnen uitgevaardigd worden; dat zoals het middel wordt geadstrueerd, het enkel betrekking heeft op de weigering van de ontslagaanvraag; dat verzoeker niet op overtuigende wijze lijkt aan te tonen dat de overheid het opgewekt vertrouwen niet zou hebben gehonoreerd; dat inzonderheid hij niet aantoont dat de overheid heeft

laten uitschijnen dat hem met ingang van 1 september 1999 het aangevraagde ontslag zou worden verleend; dat uit de stukken van het dossier immers niet zomaar kan worden afgeleid dat de overheid bij verzoeker een dergelijk vertrouwen heeft opgewekt; dat weliswaar verzoeker zijn ontslag reeds op 27 april 1999 heeft aangevraagd met ingang van 1 september 1999, doch in zijn verweerschrift van 4 augustus 1999 hij de inhoud van zijn aanvraag in belangrijke mate heeft gewijzigd : een aanvraag tot ontslag en in ondergeschikte orde een tijdelijke ambtsontheffing voor de duur van één jaar werd omgevormd tot een aanvraag, in eerste orde, tot het bekomen van een tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking (tijdelijk stelsel), in tweede orde, een aanvraag tot ontslag, en in laatste orde, een aanvraag tot het bekomen van een tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden; dat nadien evenwel nog diende te worden uitgebracht door de Staf van de Landmacht en het dossier op 20 augustus 1999 door de Divisie Personeel van de Generale Staf met ongunstig advies voor beslissing werd toegezonden aan de minister; verzoeker in die omstandigheden in redelijkheid dan ook niet de verwachting kon koesteren om vóór 1 september 1999, dit is de door verzoeker aangevraagde ingangsdatum, in kennis te worden gesteld van de beslissing van de minister; dat zelfs indien één of andere (militaire) autoriteit, bij verzoeker zou hebben laten uitschijnen dat hij een recht op ontslag had met ingang van 1 september 1999, dan nog dit opgewekt vertrouwen niet als een rechtmatige verwachting kan worden aangemerkt; dat, immers, artikel 21 van de wet van 1 maart 1958 bepaalt dat de minister van Landsverdediging het ontslag kan weigeren indien hij oordeelt dat het strijdig is met het dienstbelang, hetgeen het voorwerp is van een discretionaire beoordeling; dat er niet op overtuigende wijze wordt aangetoond dat het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel zouden geschonden zijn; dat het tweede middel niet ernstig is;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker als derde middel de schending aanvoert van het gelijkheidsbeginsel; dat hij stelt hetgeen volgt :

> "Overwegende dat de laatste tijd verschillende 'jonge' officieren, na herhaald verlengd verlof zonder wedde, ontslag bekomen hebben. Dit was o.m. het geval voor Med S. PAKALIN, Med. G. VAN GEERTRUIDE, Ir S. BAUWERAERTS, Ir H. EELEN, Lic. M. KIEBOOMS, Lic. BEERTS, VI HOOGSTEYNS, dit doorgaans in afwachting van een retroactieve afkoopsom; dat ook promotiegenoten-ingenieurs hun vrijheid konden herwinnen : BAUWERAERTS, DELAHAYE (TAPA), CLAERHOUT (TAPA), BONAMEAU (TAPA), DE TROCH, B. (TAGR), BROERS (TAGR), PAEREWYCK (TAGR), LUYCKX (ontslag) en CLAEYS (ontslag).
> dat tenslotte zelfs kandidaten meteen bij het einde van hun vorming ontslag hebben verkregen, waaronder medici (zie Hervé JEUNIAUX 064/33.51.93, dokter, ontslag als KBO op 1 juli 1997 na einde studies op 30 juni 1997);
> dat Uw Raad reeds herhaald aanvaard heeft dat personen die zich in dezelfde situatie bevinden op gelijke wijze moeten behandeld worden tenzij er een objectief en redelijk verantwoord criterium van onderscheid is; dat door de aangevochten weigeringsbeslissing het gelijkheidsbeginsel geschonden werd;
> dat deze schending de openbare orde raakt omdat het recht waarvan het gelijk genot in het gedrang is een fundamenteel recht is, beschermd voor uitdrukkelijke bepalingen van de Grondwet (art. 12 en 23) en van verschillende internationale verdragen (o.a. art. 4 EVRM en art. 8 BUPO)";

2.3.2. Overwegende dat verzoeker laat gelden dat hij wordt gediscrimineerd ten aanzien van andere militairen aangezien hij wordt onderworpen aan een ander regime; dat hij aanvoert dat andere officieren wel ontslag hebben verkregen na een verlof zonder wedde; dat hij in dit verband verwijst naar de geneesheren S. PAKALIN en G. VAN GEERTRUIDE, de ingenieurs S. BAUWERAERTS en H. EELEN, de licentiaten M. KIEBOOMS en BEERTS, en vlieger HOOGSTEYNS; dat verder verzoeker zich vergelijkt met andere promotiegenoten-ingenieurs die "hun vrijheid konden herwinnen" : BAUWERAERTS, DELAHAYE, CLAERHOUT, BONAMEAU, DE TROCH, BROERS, PAEREWYCK, LUYCKX en CLAEYS; dat uit de nota met opmer-

kingen van de verwerende partij en uit het administratief dossier blijkt dat Sazan PAKALIN, Jean-Pierre VAN GEERTRUYDEN en Benoit JEUNIAUX geneesheren zijn; dat verzoeker, die ingenieur is gesproten uit de polytechnische afdeling van de Koninklijke Militaire School, en genoemde geneesheren zich, op het eerste gezicht, niet in vergelijkbare situaties bevinden; dat uit de nota met opmerkingen van de verwerende partij en uit het administratief dossier blijkt dat Marc KIEBOOMS en André BEERTS licentiaten zijn gesproten uit de afdeling "Alle Wapens" van de Koninklijke Militaire School; dat verzoeker en genoemde licentiaten zich, op het eerste gezicht, niet in vergelijkbare situaties bevinden; dat uit de nota met opmerkingen van de verwerende partij en uit het administratief dossier blijkt dat Peter HOOGSTEYNS een piloot is; dat verzoeker en genoemde piloot zich, op het eerste gezicht, niet in vergelijkbare situaties bevinden; dat uit de nota met opmerkingen van de verwerende partij en uit het administratief dossier blijkt dat Steven BAUWERAERTS, Fabrice DELAHAYE, Olivier BONAMEAU en Jacques LUYCKX officieren (ingenieurs) zijn die behoren tot de Luchtmacht; dat verzoeker daarentegen een officier (ingenieur) is die behoort tot de Landmacht; dat bovendien uit de nota met opmerkingen van de verwerende partij en uit het administratief dossier blijkt dat Steven BAUWERAERTS voor zijn ontslag op 1 maart 1999 reeds gedurende 42 maanden genoot van een tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden, hetgeen bij verzoeker niet het geval is; dat de officieren Fabrice DELAHAYE en Olivier BONAMEAU reeds op 1 oktober 1998, respectievelijk 1 september 1998 konden genieten van een tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden; dat verzoeker daarentegen een tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden vroeg met ingang van 1 september 1999; dat officier Jacques LUYCKX een tijdelijke ambtsontheffing wegens familiale redenen verkreeg voor een periode van 24 maanden met ingang van

1 maart 1998; dat verzoeker nooit een dergelijke tijdelijke ambtsontheffing heeft aangevraagd; dat verzoeker en genoemde officieren van de Luchtmacht zich, op het eerste gezicht, niet in vergelijkbare situaties bevinden; dat uit de nota met opmerkingen van de verwerende partij en uit het administratief dossier blijkt dat Herwig EELEN op 1 januari 1999 zijn ontslag verkreeg na 45 maanden te hebben genoten van een tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden, hetgeen bij verzoeker niet het geval is; dat officier Maria CLAERHOUT op 1 september 1998 kon genieten van een tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden voor een duur van twaalf maanden; dat verzoeker een tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden vroeg met ingang van 1 september 1999; dat de officieren Bruno DE TROCH, Olivier BROERS en Steven PAEREWYCK een tijdelijke ambtsontheffing wegens gezinsredenen verkregen; dat verzoeker nooit een dergelijke tijdelijke ambtsontheffing heeft aangevraagd; dat officier Stefaan CLAEYS zijn ontslag bekwam op 1 september 1999 - en niet 1 augustus 1999 zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen blijkbaar ten onrechte stelt - nadat hij voldeed aan de rendementsvoorwaarde, hetgeen bij verzoeker niet het geval is; dat verzoeker en genoemde officieren van de Landmacht zich, op het eerste gezicht, niet in vergelijkbare situaties bevinden; dat zelfs indien verzoeker zich zou vergelijken met andere militairen die in het verleden wel een ontslag of een tijdelijke ambtsontheffing kregen, in casu mag worden vastgesteld dat uit de omstandige motivering van de bestreden weigeringsbeslissing van 1 oktober 1999 blijkt dat de minister van Landsverdediging voldoende redenen kon hebben om het ontslag aan verzoeker niet toe te staan; dat er immers op het eerste gezicht niet kan vanuit gegaan worden dat het toestaan van een ontslag of een tijdelijke ambtsontheffing aan bepaalde militairen zonder meer een recht op ontslag of tijdelijke ambtsontheffing toekent aan alle

andere militairen (of aan verzoeker in het bijzonder); dat het vertrek van bepaalde militairen door ontslag of tijdelijke ambtsontheffing immers tot gevolg kan hebben dat een precaire encadreringssituatie ontstaat die een invloed heeft op de goede werking en operationaliteit van de eenheden, in casu van de Landmacht; dat het toestaan van ambtsontheffingen op een ogenblik dat het dienstbelang zich hier niet tegen verzet niet inhoudt dat nadien een ambtsontheffing moet worden toegestaan wanneer het dienstbelang zich daar dan wel tegen verzet; dat er anders over oordelen wellicht zou betekenen dat wanneer op een bepaald ogenblik een ambtsontheffing werd toegestaan, er geen enkele beoordelingsruimte meer rest voor de minister, maar dat hij op basis van het gelijkheidsbeginsel zonder meer een ambtsontheffing dient toe te staan aan iedere militair die erom vraagt; dat dit laatste dan zou klemmen met de bepalingen vermeld in de motivering in rechte van de bestreden weigeringsbeslissing; dat op het eerste gezicht de enige relevante vraag lijkt te zijn of er met betrekking tot de aanvraag van verzoeker tot ambtsontheffing een wettige beslissing werd genomen; dat rekening houdend met de beoordelingsvrijheid van de minister en de omstandige motivering in feite de bestreden weigeringsbeslissing niet kennelijk onredelijk lijkt te zijn; dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij ten aanzien van andere militairen is gediscrimineerd of ongelijk behandeld; dat het derde middel niet ernstig is;

2.4.1. Overwegende dat verzoeker als vierde middel aanvoert, eerste onderdeel, de schending van de artikelen 15, 15bis en 21 van de wet van 1 maart 1958 betreffende het statuut van de beroepsofficieren van de land-, de lucht-, de zeemacht en de medische dienst en der reserve-officieren van alle krijgsmachtdelen en van de medische dienst, tweede onderdeel, de schending van de artikelen 10, 11, 12, 23 en 182 van de Grondwet; dat hij stelt hetgeen volgt :

"1. Overwegende dat de bestreden akte berust op de toepassing van de art. 15, 15bis = TALO(-T) en 21 van de statutaire wet van 1 maart 1958;

2.a Overwegende dat de art. 10, 11 en 23 van de Grondwet aan alle Belgen de onbelemmerde toegang tot alle beroepen en ambten; dat luidens het art. 182 van de Grondwet enkel de federale wetgever het statuut der militairen bepaalt;

dat beperkingen aan de individuele vrijheid en aan de vrije arbeidskeuze (art. 12 en 23, GW) ook aan de wetgever voorbehouden zijn; dat zulke beperkingen bovendien uitdrukkelijk moeten voorzien worden en restrictief geïnterpreteerd moeten worden, zodat elke ruime discretionnaire bevoegdheid dient geweerd te worden;

2.b Overwegende dat het Arbitragehof ook geoordeeld heeft in het arrest n° 34/96 dat een wetgeving, die zelfs geen criteria (waaronder bv. de minimum-vereiste periode) vastlegde, volkomen strijdig was met de art. 10, 11 juncto 23 van de Grondwet;

3. Overwegende dat de wetgever pas bij een (inmiddels deels vernietigde) wet van 20 mei 1994 het begrip 'dienstbelang' gedefinieerd heeft; dat het art. 13 van de wet van 20 mei 1994 inzake de rechtstoestanden van het militair personeel het (heden nog) toepasselijke art. 21 van de wet van 1 maart 1958 vervangt teneinde ondermeer wettelijke ontslagvoorwaarden te kunnen invoeren;

dat deze wetswijziging ingegeven was door de vaststelling dat de «oude» - heden nog toepasselijke - «soepele» wetgeving kennelijk ongrondwettelijk was;

4. Overwegende bijgevolg dat door zijn beslissing in casu te steunen op bepalingen houdende ontslagvoorwaarden, welke wetsbepalingen rechtstreeks een (te) ruime macht aan de Minister van Landsverdediging toekennen, verweerster meteen de (ambtshalve te stellen) vraag doet rijzen of de bestreden beslissing een schending inhoudt zowel van het heden nog van kracht zijnde «oude» art. 15, 15bis en 21 van de wet van 1 maart 1958 houdende statuut der beroepsofficieren - conform met de Grondwet geïnterpreteerd - als van de art. 10, 11, 12, 23 en 182 van de Grondwet;

1ste lid

5.a Overwegende dat het determinerend motief van de weigeringsbeslissing ontleend is aan de alomvattende discretionnaire (weigerings-)bevoegdheid, waarover de Minister meent te kunnen beschikken om zo maar zelf te bepalen of een aanvraag tot ambtsontheffing - tijdelijk of definitief - wordt ingewilligd en zelfs zomaar na een verlof zonder wedde de hieropvolgende aanvraag tot ontslag te weigeren;

5.b Overwegende dat de huidig toepasselijke art. 15, 15bis en 21 van de wet van 1 maart 1958 beperkend dient geïnterpreteerd te worden - d.w.z. in conformiteit met de Grondwet, i.h.b. met de art. 12, 23, 182 -; dat enkel die lezing geoorloofd is;

dat het daarin vermeld uitzonderlijk ministerieel weigeringsprerogatief "in het belang van de dienst" derhalve niet kan aangewend worden om het ontslag te weigeren van een militair, die een tijdelijke ambtsontheffing bekomen heeft en bij een andere werkgever wilt verder dienen; dat dit anders een grove en buitensporige inbreuk zou zijn op de individuele vrijheid en op het recht tot een andere arbeid (art. 12 + 23, GW);

5.c Overwegende dat de Minister verder alleszins oog moet hebben voor het individueel belang van verzoeker, hetgeen hij in casu niet doet; dat zijn loutere woorden «tot mijn spijt» geenszins kunnen aangenomen worden als zijnde de aanneembare uitdrukking van een behoorlijke afweging der individuele belangen;

6. Overwegende dat de bestreden akte de art. 15, 15bis en 21 van de wet van 1 maart 1958 (aldus grondwetsconform geïnterpreteerd) kennelijk schendt;

2de lid

7.a Overwegende dat, indien dito art. 15, 15bis en 21 dermate extensief geïnterpreteerd zou worden dat de wetgever van 1 maart 1958 toch aan de Minister een weigeringsbevoegdheid van elk ontslag - ook van 'oude militairen' - zou hebben toegekend, ambtshalve een miskenning van de art. 10, 11, 12 en 182 van de Grondwet moet opgeworpen worden; dat ook het art. 23 van de Grondwet geschonden is, nu er in casu ook sprake is van vrijheid van beroepskeuze en arbeid;

dat verder luidens het art. 1780 van het Burg. Wetboek : 'men kan zijn diensten slechts voor een tijd of voor een bepaalde onderneming verbinden'; dat dit verbod tot dwangarbeid in België ook verankerd is in de art. 12 en 23 GW en uiteraard ook voor ambtenaren geldt (F. DORSSEMONT, «Art. 23 GW...», R.W., 1994-95, pp. 869 e.a., noten 33 + 73; R.v.St., n° 67.283, Adm.Publ., 1997, 122); «ne pas admettre la démission volontaire serait contraire à l'art. 4 C.E.D.H.» (J. SAROT et S. GEHLEN, ibidem);

7.b Overwegende dat het door de wetgever van 1 maart 1958 aangehaald criterium 'belang van de dienst' dermate onnauwkeurig is dat zij aan de

Minister van Landsverdediging zelf een te ruime beoordelingsvrijheid verleent; dat zulke uitoefening van een - in de ogen van het E.V.R.M. en de Grondwet - uitzonderlijke weigeringsbevoegdheid onverenigbaar is met het art. 182 GW en ook met de art. 12 en 23 GW; dat in deze bepalingen de normatieve bevoegdheid m.b.t. het statuut der militairen immers voorbehouden wordt aan de wetgever, zodat het aan de verweerster niet kan toekomen om zelf bij ontstentenis aan duidelijke wettelijke criteria op te treden;

7.c Overwegende dat aldus met deze extensieve interpretatie de toepassing van de art. 15, 15bis en 21 van de wet van 1 maart 1958 leidt tot de vaststelling dat de art. 12, 23 en 182 van de Grondwet geschonden worden en dat op zulke onverantwoorde wijze wezenlijke grondwettelijke waarborgen ontnomen wordt aan verzoeker; dat deze interpretatie niet kan verantwoord worden;

7.d Overwegende dat de schending van het verbod van dwangarbeid des te meer evident is dat verzoeker thans belet wordt - bovendien onder dwang van straf- en tuchtsancties - om een andere werkgever te dienen;

7.e Overwegende dat hieromtrent een prejudiciële vraag dient gesteld te worden aan het Arbitragehof als volgt :

«Schenden de art. 15, 15bis en 21 van de wet van 1 maart 1958 betreffende het statuut van de beroepsofficieren van de land-, de lucht-, de zeemacht en de medische dienst en der reserveofficieren niet de art. 10 en 11 van de Grondwet, afzonderlijk beschouwd en in samenhang beschouwd met de art. 12, 23 en 182 van de Grondwet?'";

2.4.2. Overwegende dat artikel 182 van de Grondwet luidt als volgt : "De wet bepaalt op welke wijze het leger wordt aangeworven. Zij regelt eveneens de bevordering, de rechten en de verplichtingen van de militairen"; dat artikel 15 van de wet van 1 maart 1958 betreffende het statuut der beroepsofficieren van de land-, de lucht-, de zeemacht en de medische dienst en der reserveofficieren van alle krijgsmachtdelen en van de medische dienst, zoals gewijzigd bij de wetten van 28 december 1990 en 20 mei 1994 en het koninklijk besluit van 24 juli 1997, luidt als volgt :

"Artikel. 15 De officieren die hierom verzoeken kunnen door de Minister van Landsverdediging tijdelijk wegens persoonlijke aangelegenheden uit hun ambt ontheven worden.

Elke tijdelijke ambtsontheffing of elke verlenging wordt aangevraagd voor een duur van drie, zes, negen of twaalf maanden.

Behoudens uitzonderlijke redenen waarover de Minister van Landsverdediging oordeelt, mag de duur van alle tijdelijke ambtsontheffingen op eigen aanvraag tijdens de loopbaan van de officier een totaal van twaalf maanden niet overschrijden.

In geval van mobilisatie of in periode van oorlog kunnen de officieren geen tijdelijke ambtsontheffing op aanvraag bekomen. Hetzelfde geldt voor de officieren die zich in periode van vrede in de deelstand 'in operationele inzet' bevinden of die op preadvies gesteld zijn met het oog op deze inzet.

De op aanvraag bekomen tijdelijke ambtsontheffingen eindigen automatisch, zonder opzegging, in periode van oorlog of in geval van mobilisatie.

In periode van vrede kunnen, in geval van operationele inzet of van preadvies met het oog op deze inzet, in uitzonderlijke gevallen en voor zover de personeelsbehoefte op geen enkele andere manier kan worden ingevuld, de toegekende tijdelijke ambtsontheffingen op verzoek ingetrokken worden";

dat artikel 15bis van dezelfde wet van 1 maart 1958, ingevoegd door artikel 27 van het koninklijk besluit van 24 juli 1997, oorspronkelijk luidde als volgt :

"Artikel 15bis. § 1. De officieren die het aanvragen kunnen van de minister van Landsverdediging een onderbreking van hun loopbaan bekomen.

§ 2. Elke loopbaanonderbreking of elke verlenging, wordt aangevraagd voor een duur van drie, zes, negen of twaalf maanden.

Behoudens uitzonderlijke redenen waarover de minister van Landsverdediging oordeelt, mag de duur van alle loopbaanonderbrekingen tijdens de loopbaan van de officier een totaal van zesendertig maanden niet overschrijden.

§ 3. In geval van mobilisatie of in periode van oorlog kunnen de officieren geen loopbaanonderbreking bekomen. Hetzelfde geldt voor de officieren die zich in periode van vrede in de deelstand 'in operationele inzet' bevinden of die op preadvies gesteld zijn met het oog op deze inzet.

De toegekende loopbaanonderbrekingen eindigen automatisch, zonder opzegging, in periode van oorlog of in geval van mobilisatie.

In periode van vrede kunnen, in geval van operationele inzet of van preadvies met het oog op deze inzet, in uitzonderlijke gevallen en voor zover de

personeelsbehoefte op geen enkele andere manier kan worden ingevuld, de toegekende loopbaanonderbrekingen ingetrokken worden.

§ 4. De officier die zijn loopbaan onderbreekt mag noch zelf, noch door tussenpersonen enige betrekking, beroep of bezigheid uitoefenen, zowel in de openbare als in de privé-sector, tenzij hij daarvoor niet betaald wordt, of indien het gaat om een zelfstandige activiteit.

Daarenboven mag hij geen enkele opdracht aanvaarden, noch enige dienst verlenen in een bedrijf met winstoogmerk, zelfs wanneer hij daarvoor niet wordt betaald.

De officier behoudt evenwel het voordeel van een eventuele bijzondere afwijking toegestaan vóór het begin van de loopbaanonderbreking overeenkomstig de bepalingen van artikel 19 van de wet van 14 januari 1975 houdende het tuchtreglement van de krijgsmacht.

De betrekkingen of activiteiten bedoeld in de vorige leden kunnen in geen geval uitgeoefend worden in de sector van de produktie of van de handel in wapens, munitie en oorlogsmateriaal, bedoeld in artikel 223, § 1, b), van het Verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Gemeenschap";

dat artikel 21 van dezelfde wet van 1 maart 1958 thans nog luidt als volgt :

"Het ontslag moet schriftelijk worden ingediend; het heeft eerst uitwerking wanneer de Koning het heeft aangenomen. De Minister van Landsverdediging kan het ontslag weigeren indien hij oordeelt dat het strijdig is met het dienstbelang";

dat de minister van Landsverdediging op grond van artikel 21 van de wet van 1 maart 1958, bij het beoordelen van een ontslagaanvraag over een discretionaire bevoegdheid beschikt; dat de minister bij het beoordelen van het dienstbelang gebruik maakt van een discretionaire bevoegdheid niet inhoudt dat genoemde wetsbepaling aan de minister terzake een reglementaire bevoegdheid heeft verleend; dat de Raad van State bevoegd is om te oordelen of de minister de discretionaire bevoegdheid die hem is verleend bij artikel 21 van de wet van 1 maart 1958 op een wettige wijze heeft uitgeoefend; dat de Raad van State eventueel zal kunnen vaststellen dat het oordeel van de minister om een aangevraagd ontslag als strijdig met het belang van de dienst aan te merken,

kennelijk onredelijk is; dat het Arbitragehof in het arrest nr. 81/95 van 14 december 1995 heeft geoordeeld dat de vrijheid van de persoon, gewaarborgd bij artikel 12 van de Grondwet, en meer in het bijzonder de vrijheid van arbeid, die wordt gewaarborgd door onder meer artikel 23, derde lid, 1°, van de Grondwet, verbieden dat een arbeid, onder dreiging met welke straf dan ook, van een persoon die zich daarvoor niet geheel uit eigen wil heeft aangeboden, zou worden geëist, zonder dat die arbeid kan worden verantwoord door beweegredenen van algemeen belang; dat het Hof verder oordeelt dat "aangezien de opdrachten die aan het leger worden toevertrouwd bijdragen tot de verwezenlijking van doelstellingen van algemeen belang, aan diegenen die voor de militaire loopbaan hebben gekozen bepaalde verplichtingen (kunnen) worden opgelegd" (overweging B.7.3.3.); dat wanneer de minister van Landsverdediging gebruik maakt van de bevoegdheid die de wetgever hem heeft verleend in artikel 21 van de wet van 1 maart 1958 hij het dienstbelang van de krijgsmacht beoordeelt en derhalve ook het "algemeen belang"; dat zelfs indien artikel 21 beperkend dient geïnterpreteerd te worden, zoals verzoeker stelt, dan nog dit niet belet dat de minister van Landsverdediging (minstens) over een beperkte beoordelingsbevoegdheid beschikt en een belangenafweging kan maken; dat de minister van Landsverdediging in de motivering van de bestreden beslissing dan ook kan oordelen dat "er op dit moment minder ingenieurs beschikbaar zijn dan voorzien op de organisatietabellen", dat "rekening houdend met een permanente ongeschiktbaarheid van een groot aantal ingenieurs (...) het globaal tekort meer dan 15 % (bedraagt)", dat "het percentage van beschikbare lagere officieren ingenieurs om technische functies uit te oefenen zelfs 65 % (bedraagt)", dat "de werving op diploma actueel evenmin (helpt) gezien het tekort aan ingenieurs op de arbeidsmarkt", dat "zelfs indien er jonge officieren ingenieurs kunnen gerekruteerd worden, men moet rekening houden met de duur van de vereiste

vorming in de desbetreffende specialiteit en zij voldoende ervaring (dienen) te vergaren om (het) vertrek (van verzoeker) op een degelijke wijze te compenseren", dat "het vertrek (van verzoeker) of dat van andere ingenieurs de werking van de krijgsmacht in het gedrang (kan) brengen"; dat een dergelijk oordeel, op het eerste gezicht, niet als kennelijk onredelijk kan worden aangemerkt; dat hiermede immers niet blijkt dat de minister "een grove en buitensporige inbreuk" op de individuele vrijheid en op de vrijheid van arbeid, gewaarborgd door de artikelen 12 en 23 van de Grondwet, zou hebben gepleegd; dat op het eerste gezicht verzoeker niet aantoont dat artikel 21 van de wet van 1 maart 1958 door de bestreden weigeringsbeslissing van 1 oktober 1999 werd geschonden; dat verzoeker evenmin aantoont dat met een, op het eerste gezicht, wettige toepassing van artikel 21 van de wet van 1 maart 1958 de artikelen 10, 11, 12, 23 en 182 van de Grondwet werden geschonden; dat de aangevoerde schending van artikel 21 van de wet van 1 maart 1958 alleen betrekking kan hebben op de weigering van het ontslag van verzoeker - en niet op de weigering van de tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking (tijdelijke stelsel), noch op de tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden - aangezien genoemd artikel 21 enkel betrekking heeft op het ontslag van officieren en niet op hun tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden of loopbaanonderbreking; dat in de mate de bestreden beslissing van 1 oktober 1999 aan verzoeker de tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden of loopbaanonderbreking weigert artikel 21 van de wet van 1 maart 1958 niet kan geschonden zijn; dat verzoeker in de uiteenzetting van het eerste onderdeel niet op overtuigende wijze duidelijk maakt om welke redenen de artikelen 15 en 15bis van de wet van 1 maart 1958 zouden geschonden zijn; dat hij verwijst naar de artikelen 15 en 15bis wanneer hij naar artikel 21 van de wet van 21 maart 1958 verwijst; dat artikel 21 evenwel

slechts één lid bevat in tegenstelling met artikel 15 dat zes leden bevat en artikel 15 bis dat vier paragrafen bevat; dat verzoeker niet duidelijk maakt welk lid van artikel 15 en welk onderdeel van welke paragraaf van artikel 15bis terzake van toepassing zijn en daarenboven geschonden zouden zijn; dat verzoeker niet aantoont dat de artikelen 10, 11, 12, 23 en 182 van de Grondwet zijn geschonden in zoverre de bestreden beslissing van 1 oktober 1999 betrekking heeft op de weigering hem een tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking of persoonlijke aangelegenheden toe te staan; dat in het tweede onderdeel van het vierde middel verzoeker vraagt de volgende prejudiciële vraag aan het Arbitragehof te stellen :

> "Schenden de artikelen 15, 15bis en 21 van de wet van 1 maart 1958 betreffende het statuut van de beroepsofficieren van de land-, de lucht-, de zeemacht en de medische dienst en der reserveofficieren niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, afzonderlijk beschouwd en in samenhang beschouwd met de artikelen 12, 23 en 182 van de Grondwet?";

dat, wat betreft de door verzoeker opgeworpen prejudiciële vraag aan het Arbitragehof, dient te worden vastgesteld dat de Raad van State herhaaldelijk heeft geoordeeld dat de snelheid waarmee een vordering tot schorsing moet worden afgewikkeld, zich verzet tegen het stellen van een prejudiciële vraag; dat het vierde middel niet ernstig is;

2.5.1. Overwegende dat verzoeker als vijfde middel aanvoert : eerste onderdeel, machtsoverschrijding en schending van het artikel 20 van het koninklijk besluit van 24 juli 1997 tot instelling van de vrijwillige arbeidsregeling van de vierdagenweek en de regeling van de halftijdse vervroegde uitstap voor sommige militairen en tot wijziging van het statuut van de militairen met het oog op de instelling van de tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking, met toepassing van artikel 3, § 1, 1°, van de wet van 26 juli 1996 strek-

kende tot realisatie van de budgettaire voorwaarden tot deelname van België aan de Europese Economische en Monetaire Unie, aldus bekrachtigd door artikel 10, 1°, van de wet van 12 december 1997 tot bekrachtiging van de koninklijke besluiten genomen met toepassing van de wet van 26 juli 1996 strekkende tot realisatie van de budgettaire voorwaarden tot deelname van België aan de Europese Economische en Monetaire Unie en van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels, tweede onderdeel, schending van het gezag van gewijsde van het arrest nr. 52/99, uitgesproken door het Arbitragehof op 26 mei 1999, derde onderdeel, schending van de artikelen 10, 11 en 182 van de Grondwet, afzonderlijk genomen en samen beschouwd; dat hij stelt hetgeen volgt :

"Nopens de gegrondheid

1ste onderdeel (machtsoverschrijding en schending van het art. 20 van het KB. (III))

1.a Verzoekers TALO(T)-aanvraag werd op 18 juni 1999 geweigerd om de reden dat het art. 20 § 2 van het K.B. (III) van 24 juli 1997 juncto het art. 15bis § 1 van de wet van 1 maart 1958 - ingelast bij het art. 27 van het K.B. (III) van 24 juli 1997 - aan de Minister een ruime discretionnaire bevoegdheid zou(den) toekennen.

1.b Met het arrest n° 52/99 werd nochthans reeds op 26 mei 1999 o.m. de materiële rechtskracht van het art. 20 erga omnes gewijzigd, niet enkel door het annulatie-dispositief, maar tevens door de hiermee verbonden algemene motieven.

Anders gesteld, verweerders interpretatie inhoudende een - voor verzoeker nadelige - ruime weigeringsbevoegdheid werd afgewezen : het Arbitragehof heeft immers al de - door middel van het aangewende «bekrachtigingsprocédé» - opgelegde beperkingen en/of verplichtingen bevonden als zijnde strijdig met de art. 10, 11 juncto 182 GW.

1.c Het art. 20 - dat de bestreden akte grondt - dient kan enkel als dusdanig gelezen te worden dat verzoeker een recht op TALO(-T) kan laten gelden.

De (overigens algemene) motieven van het arrest n° 52/99 - bevestigd in het arrest n° 68/99 - leiden (ook) tot de vaststelling dat een andere lezing - gesteund op een ruime discretionaire bevoegdheid, ontleend aan de art. 20 § 1 juncto 20 § 2 juncto 27

(K.B. (III) van 24 juli 1997) - steeds een discriminatie (art. 10, 11, 182 GW) impliceert.

1.d In casu blijkt uit de ingeroepen motieven een machtsoverschrijding, nu verweerster een lezing aanneemt die strijdig is met de art. 10, 11 juncto 182 GW.

2de onderdeel (schending van het gezag van gewijsde van het arrest n° 52/99)

2.a In het arrest n° 32/98 herinnerde het Arbitragehof dat op verweerster de verplichting zou rusten om de TALO(-T)-aanvragen (opnieuw) te onderzoeken na een eventueel vernietigingsarrest, rekening houdende met de vaststellingen van het Hof.

Met het arrest n° 52/99 wordt later o.m. de materiële rechtskracht van het art. 20 gewijzigd, niet enkel door het dispositief, maar tevens door de hiermee verbonden algemene motieven; anders gesteld, verweerders interpretatie wordt ook afgewezen.

Het art. 20, samengelezen met het art. 27 - dat de bestreden akte grondt - dient dusdanig gelezen te worden dat verzoeker een recht op TALO(-T) kan laten gelden. Een lezing, die verplichtingen en/of beperkingen zou inhouden, is strijdig met het gezag van gewijsde erga omnes van het arrest n° 52/99 (en overigens ook n° 68/99) : ze dient louter daarom ambtshalve geweerd te worden.

Anders gezegd : de (overigens algemene) motieven van het arrest n° 52/99 leiden dus ook tot de vaststelling dat een andere lezing - gesteund op een ruime discretionaire bevoegdheid, ontleend aan de art. 20 § 1 juncto 20 § 2 juncto 27 (K.B. (III) van 24 juli 1997) - steeds een (ambtshalve op te werpen) discriminatie (art. 10, 11, 182 GW) impliceert

2.b De bestreden akte schendt bijgevolg ook het gezag van gewijsde zelf van het arrest n° 52/99, vermits verweerster de TALO(-T)-aanvraag nog steeds niet honoreert. Ook het 2de onderdeel is gegrond.

3de onderdeel (schending van art. 10, 11 en 182 Grondwet, ook samen beschouwd)

3.a Bepalingen, die kracht van wet hebben, worden in principe toegepast, behoudens indien een belanghebbende verzoeker aanvoert en aantoont dat deze bepalingen discriminerend zijn. Het Arbitragehof heeft in het arrest n° 52/99 van 26 mei 1999 precies vastgesteld

(i) dat elk K.B. van 24 juli 1997 elke rechtsgrond miste (B.4.1),

(ii) dat de formele bekrachtiging niet kan worden aanvaard (B.4.1) EN

(iii) dat zulk procédé op discriminerende wijze afbreuk doet aan de grondwettelijke waarborgen, enkel uiteraard inzoverre de (aan verzoeker) opgelegde verplichtingen en beperkingen niet op de door art. 182 voorziene wijze vastgesteld werden (B.4.2).

3.b Vermits de art. 20 § 2 en 27 van het K.B. (III) van 4 juli 1997 - zeker luidens verweersters interpretatie, die er kennelijk toe strekt een ruime discretionaire bevoegdheid aan de Minister van Landsverdediging toe te kennen - een beperking inhouden ten aanzien van het recht op het genot van al de afvloeiingsmaatregelen en het recht op een tijdelijke ambtsontheffing ontzeggen, dient de toepassing van deze bepalingen (ambtshalve) geweigerd te worden en is elke verwijzing hiernaar ongegrond.

In casu heeft het Arbitragehof de - in het K.B. (III) van 24 juli 1997 - opgelegde voorwaarden en/of andere verplichtingen zelfs uitdrukkelijk strijdig bevonden met de art. 10, 11 juncto 182 GW. (Arrest n° 52/99, B.4). Het 3de onderdeel is in casu dan ook kennelijk gegrond.

4.a Verder is er een aanvullende discriminatie, inzoverre verzoekers recht op TALO(-T) nog steeds halsstarrig ontkend wordt door verwerende partij.

4.b Het statuut der afvloeiingsmaatregelen is gemeen aan alle officieren. De K.B.'s van 24 juli 1997 beogen een afvloeiing naar het niveau van 5.000 officieren te bewerkstelligen. De Minister heeft Verslag uitgebracht over de vooropgestelde intermediaire doelstelling (B.S., 15 augustus, p. 21.066) :

> «Aangezien er thans 5600 officieren in werkelijke dienst zijn en de personeelsenveloppe op 1 januari 1999 het aantal van 5100 officieren niet mag overschrijden, bedraagt de verhoopte afvloeiing op uiterlijk 1 januari 1990 500 officieren. Het besluit dat de verplichte maatregel oplegt zal de criteria bepalen die in aanmerking worden genomen om het aantal afvloeiingen te bepalen. Het contingent «vertrekkers» behelst zowel de officieren die van deze in disponibiliteit stelling gebruik maken, als de voltijdse equivalenten vrijgekomen ingevolge de arbeidsverdelende maatregelen ((...) en loopbaanonderbreking).»

4.c De arresten 52/99 en 68/99 hebben discriminaties formeel verholpen; de motieven beider arresten geven ook aan hoe bepalingen, die - afzonderlijk genomen en/of in hun geheel beschouwd - beperkingen inhouden, moeten gelezen worden.

4.d Al de andere officieren kunnen (ex tunc) alle afvloeiingsmaatregelen - zonder enig formeel onderscheid - aanvragen en bekomen : hun verzoeken worden ingewilligd luidens het criterium «first in, first out» (n° 32/98, B.4). Zolang het voormeld criterium van 5.000 officieren niet bereikt is, wordt er geen onderscheid gemaakt naargelang de aard zelf van de afvloeiingsmaatregel, nl. (i) disponibiliteit, (ii) TALO(-T) of (iii) vierdagenweek of halftijdse uitstap.

De lezing van de art. 1 en 2 van het K.B. (II) van 24 juli 1997 (disponibiliteit) bevestigt dat het

genot van de vrijwillige disponibiliteit een recht is.

De art. 1 en 11 van het K.B. (III) van 24 juli 1997 bevestigen verder respectievelijk het recht tot de vrijwillige arbeidsregeling van de vierdagenweek en het recht - ook voor piloten - tot de halftijdse vervroegde uitstap.

Er is evenzeer een recht op TALO(-T). Bepalingen, die dit recht op TALO(-T) zouden ontzeggen, voeren aldus een verplichting en een beperking in, op een wijze die op zich strijdig is met de art. 10, 11 juncto 182 van de Grondwet (n° 52/99; 68/99); ze voeren bijkomend een discriminatie in tussen de personen die een afvloeiingsmaatregel genieten in de mate dat de ene militair een recht heeft en de andere militair slechts een gunst zou hebben. Eiser wenst dus het recht tot TALO(T) als dusdanig onverminderd te behouden en uit te oefenen.

5.a Weliswaar zal verweerster thans toch nog opwerpen dat er in de zaak 79.516/VIII-965 een arrest gewezen werd op 31 juli 1998 (n° 75.538, Tondeur t. MLV), waarbij - prima facie en bovendien enkel bij UDN - werd aangenomen dat het art. 20 § 2 van het K.B. (III) juncto art. 27 het toch mogelijk zou maken om het recht tot TALO(-T) vooralsnog te herleiden tot een loutere ministeriële gunst.

5.b Dit arrest was voor kritiek vatbaar en verzoeker TONDEUR had dit reeds aangegeven; hij verwoordde (o.m.) hetzelfde betoog, dat precies thans door het Arbitragehof is aanvaard geweest in het annulatiecontentieux (n° 52/99).

Uw Raad was destijds evenwel belet om de grondwettelijkheid van verweersters bijzondere interpretatie in vraag te stellen, precies bij gebrek aan de mogelijkheid om het Arbitragehof tijdig prejudicieel te bevragen in een UDN-procedure.

5.c De arresten 52/99 en 68/99 brengen uiteraard de nodige opheldering, die tot gevolg heeft dat eiser van de bewijslast van ongrondwettelijkheid bevrijd is.

Thans kan immers - zonodig ambtshalve, in acht genomen het gezag van gewijsde van deze arresten en het statuut der militairen - meteen vastgesteld worden dat de beperking, aangebracht aan verzoekers recht tot TALO(-T), door een restrictieve lezing van de art. 20 § 1 juncto 20 § 2 juncto 27, evenzeer ongrondwettelijk is als andere nadelige bepalingen, die reeds expressis verbis vernietigd werden in de arresten n° 52/99 en 68/99.

De toepassing van zulke beperkingen dient (ambtshalve) geweerd te worden, ondermeer omdat ze als nadelige bepalingen in strijd met het art. 182 GW werden vastgelegd en omdat ze dus leiden tot een discriminatie (art. 10, 11 juncto 182 GW). Het is des te meer een discriminatie dat het recht van de militairen op het genot van de andere afvloeiings-

maatregelen wel uitdrukkelijk werd bevestigd in de verscheidene K.B.'s van 24 juli 97.

Enkel een globale lezing van art. 20 van het K.B. (III) van 24 juli 1997, waarbij enerzijds het genot van het recht op alle afvloeiingsmaatregelen, inclusief het recht tot TALO(-T), wordt gehandhaafd, en waarbij anderzijds ook de nadelige interpretatie van zowel art. 20 § 2 als art. 15bis.al.1 van de wet van 1 maart 1958 (ingevoerd bij art. 27 van het K.B. (III) van 24 juli 1997) wordt geweerd, is conform met de Grondwet.

De bestreden akte schendt bijgevolg ook de art. 10, 11 en 182 van de Grondwet door verzoekers recht op een TALO(-T) nog steeds niet te erkennen.

5.d Verzoeker vraagt de volgende prejudiciële vraag aan bij het Arbitragehof :

«Worden de art. 10 en 11 van de Grondwet, afzonderlijk genomen en in samenhang beschouwd met de art. 12, 23 en 182 van de Grondwet en met het algemeen rechtsbeginsel van de rechtszekerheid geschonden door de art. 20 § 2 en 27 van het K.B. (III) van 24 juli 1997 tot instelling van de vrijwillige arbeidsregeling van de vierdagenweek en de regeling van de halftijdse vervroegde uitstap voor sommige militairen en tot wijziging van het statuut van de militairen met het oog op de instelling van de tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking, met toepassing van artikel 3.1.1° van de wet van 26 juli 1996 strekkende tot realisatie van de budgettaire voorwaarden tot deelname van België aan de E.M.U., welke voormelde art. 20 § 2 en 27 bevestigd werden door het art. 10 van de wet van 12 december 1997 tot bekrachtiging van de koninklijke besluiten genomen met toepassing van de wet van 26 juli 1996 strekkende tot realisatie van de budgettaire voorwaarden tot deelname van België aan de Europese Economische en Monetaire Unie en van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels inzoverre deze artikelen 20 § 2 en 27 geïnterpreteerd worden als houdende toekenning aan de Minister van Landsverdediging van de bevoegdheid om op grond van eigen criteria en voorwaarden een aanvraag tot tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking, ingediend door een beroepsofficier ter gelegener tijd overeenkomstig het art. 20 § 3 van het K.B. (III) van 24 juli 1997 in het kader van tijdelijk regime, te weigeren

terwijl deze officier de voorwaarden, voorgeschreven door het art. 20 § 1.al.1 van het K.B. (III) van 24 juli 1997, vervult en hij niet valt onder de bij Koninklijk Besluit ophefbare bijzondere uitsluitingsclausule, bedoeld in het art. 20 § 1.al.1,

terwijl deze officier ook beantwoordt aan de administratieve ontslagvoorwaarden, opgelegd door de Minister van Landsverdediging met verwijzing naar de thans geldende art. 15 en 21 van de wet van 1 maart 1958 betreffende het statuut der beroepsofficieren en der reserveofficieren, en deze officier dus vrij is om ontslag te nemen,

terwijl de beroepsofficieren het recht hebben tot toekenning van andere vrijwillige afvloeiingsmaatregelen - zijnde de in vrijwillige disponibiliteit stelling, de vrijwillige arbeidsregeling van de vierdagenweek en de regeling van de halftijdse vervroegde uitstap - voor zover zij beantwoorden aan de criteria, vastgesteld door de K.B. (I) en (III) van 24 juli 1997, thans bevestigd door de wet van 12 december 1997, en voor zover zij niet vallen onder de uitsluitingscriteria, die desgevallend door de Koning zouden zijn uitgevaardigd in uitvoering van deze bekrachtigde K.B.'s van 24 juli 1997 en terwijl de nadelige restrictie, die de weigeringsbevoegdheid van een TALO(-T)-aanvraag uitmaakt in de hierboven aangegeven interpretatie van de art. 20 § 2 en 27 van het K.B. (III) van 24 juli 1997, door de Koning werd ingelast buiten de grenzen van de machtigingswet van 26 juli 1996 om?»

Verzoeker heeft hierboven de elementen uiteengezet, die aan het Arbitragehof toelaten om tot de grondwettelijkheid van de door verwerende partij voorgestelde interpretatie te besluiten.

Ontvankelijkheid van het middel : anticipatief verweer

6.a «Men» suggereert - na de uitspraak van de arresten n° 52/99 en 68/99 - dat «vermits het Arbitragehof verplichtingen vernietigd heeft, het ganse systeem evenzeer discriminerend is» en dat verweerster dus bij de Raad van State een exceptie zal opwerpen, berustend op het gelijkheidsbeginsel en op de onwettelijkheid van haar eigen afvloeiingssysteem. Dit verweer kan als volgt geanticipeerd worden.

Zulk verweer is onontvankelijk. Het gelijkheidsbeginsel beschermt immers de onderdanen tegen de willekeur van de overheid; enkel de burger kan deze bescherming inroepen (P. Martens, «Egalité et non-discrimination devant le Conseil d'Etat» in Egalité et non-discrimination, Kluwer, 1991, p. 141) : «les autorités publiques ne peuvent invoquer l'article 10 de la Constitution» (J. SALMON, Le C.E., 1994, p. 332).

6.b Het overwogen verweer mist overigens ook elke grond. Het Arbitragehof heeft immers gesteld in arresten n° 32/98 en n° 52/99 :

(i) enerzijds dat - na het vernietigingsarrest - verweerster opnieuw de TALO(-T)-aanvragen dient te behandelen (n° 32/98, B.4);

(ii) anderzijds dat alle (bij het Hof) ingediende annulatie-verzoeken ontvankelijk zijn; verweerster had hierbij overigens geen exceptie opgeworpen.

Hieruit vloeit noodzakelijkerwijze voort dat het TALO(-T)-regime geenszins opgeheven is en dat verzoeker - evenals de andere militairen - dus gerechtigd blijft om de TALO(-T) te bekomen.

Zoniet ware het overigens niet zinvol geweest voor het Arbitragehof om erga omnes te stellen enerzijds dat na het (eventueel) vernietigingsarrest de TALO(-T)-aanvragen opnieuw onderzocht dienen te worden (n° 32/98, B.4) en anderzijds dat de verzoekschriften wel degelijk ontvankelijk zijn (n° 52/99).

6.c Men moet verder zulk verweer des te meer afwijzen dat de verwerende partij haar eigen onheus handelen voor de rechter zeker niet mag inroepen om haar verplichtingen te ontlopen : «nemo auditur suam turpitudinem allegans».

Het beginsel «patere legem quam ipse fecisti», dat precies afgeleid is uit het gelijkheidsbeginsel, verplicht zelfs verwerende partij om haar eigen regels toe te passen en bijgevolg al de (vrijwillige) aanvragen tot afvloeiingsmaatregelen in te willigen, thans zonder enig onderscheid tussen de militairen onderling.

Andere rechtsbeginselen, zoals de eerbieding van de legitieme verwachtingen, van de verworven rechten en van de rechtszekerheid bevestigen tenslotte ten overvloede dat de verwerende partij het afvloeiingssysteem thans niet mag kelderen uit reactie tegen de vernietigingsarresten van het Arbitragehof.

6.d Besluit : voormelde (overwogen) exceptie (t.a.v. het middel) dient dus geweerd te worden als kennelijk niet-ontvankelijk, minstens als ongegrond";

2.5.2.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste onderdeel stelt dat artikel 20 van het koninklijk besluit van 24 juli 1997 en het arrest van het Arbitragehof nr. 52/99 van 26 mei 1999 zo dienen gelezen te worden dat hij een recht heeft op een tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking (tijdelijk regime); dat in het arrest TONDEUR nr. 75.538, van 31 juli 1998, de Raad van State heeft geoordeeld dat een tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking (tijdelijk regime) geen absoluut recht is in hoofde van de militairen die een TALO(T) aanvragen en die voldoen aan de voorwaarden van artikel 20, § 1, van genoemd

koninklijk besluit van 24 juli 1997; dat de minister van Landsverdediging derhalve over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt met betrekking tot aanvragen voor een tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking (tijdelijk regime); dat bij arrest nr. 52/99 van 26 mei 1999 het Arbitragehof artikel 10, 1° vernietigt, van de wet van 12 december 1997 «tot bekrachtiging van de koninklijke besluiten genomen met toepassing van de wet van 26 juli 1996 stekkende tot realisatie van de budgettaire voorwaarden tot deelname van België aan de Europese Economische en Monetaire Unie, en van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels», in zoverre het artikel 20, § 1, eerste lid - wat betreft de woorden «met uitzondering van de officier-geneesheer, de officier-apotheker, de officier-tandarts en de officier-dierenarts» en het 3° - en tweede lid, artikel 21, § 2, tweede lid, en artikel 27, § 4, vierde lid, van het koninklijk besluit van 24 juli 1997 «tot instelling van de vrijwillige arbeidsregeling van de vierdagenweek en de regeling van de halftijdse vervroegde uitstap voor sommige militairen en tot wijziging van het statuut van de militairen met het oog op de instelling van de tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking» bekrachtigt; dat het Arbitragehof oordeelt dat het bestreden koninklijk besluit van 24 juli 1997 "niet (kon) worden genomen ter uitvoering van artikel 3, § 1, 1°, van de voormelde wet van 26 juli 1996, en (...) het derhalve elke rechtsgrond (mist)" (B.3.6.); dat het Arbitragehof verder oordeelt :

> "B.4.1. Nu het koninklijk besluit van 24 juli 1997 niet werd genomen op basis van de bijzonderemachtenwet, kan niet worden aanvaard dat de wetgever een zodanig besluit bekrachtigt dat, zonder rechtsgrond, dermate fundamenteel ingrijpt in de bij artikel 182 van de Grondwet uitdrukkelijk aan de wetgever voorbehouden aangelegenheid.
>
> B.4.2. De louter formele bekrachtiging van een zodanig besluit doet op discriminerende wijze afbreuk

aan de grondwettelijke waarborg voor alle militairen dat zij niet kunnen worden onderworpen aan verplichtingen zonder dat die zijn vastgesteld door een democratisch verkozen beraadslagende vergadering";

dat het Arbitragehof artikel 10, 1°, van de bekrachtigingswet van 12 december 1997 slechts gedeeltelijk vernietigt ("inzoverre ...") wegens schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, gelezen in samenhang met artikel 182 van de Grondwet; dat noch uit het beschikkend gedeelte, noch uit de motivering van het arrest nr. 52/99 op het eerste gezicht evenwel kan worden afgeleid dat een tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking (tijdelijk regime) een recht zou zijn in hoofde van de militairen die - zoals verzoeker - dergelijke tijdelijke ambtsontheffing hebben aangevraagd; dat verzoeker niet aantoont dat de bestreden weigeringsbeslissing van 1 oktober 1999 aan de bepalingen van artikel 20 van het koninklijk besluit van 24 juli 1997 een lezing geeft die in strijd is met de artikelen 10, 11 en 182 van de Grondwet; dat op het eerste gezicht de bestreden beslissing geen machtsoverschrijding of een schending van artikel 20 van het koninklijk besluit van 24 juli 1997 lijkt te bevatten;

2.5.2.2. Overwegende dat in het tweede onderdeel verzoeker de schending aanvoert van het gezag van gewijsde van het arrest nr. 52/99 van het Arbitraghof; dat luidens artikel 9, § 1, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, de door het Arbitragehof gewezen vernietigingsarresten een absoluut gezag van gewijsde hebben (vanaf hun bekendmaking in het Belgisch Staatsblad); dat in casu het arrest nr. 52/99 werd bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 16 juli 1999 (p. 27293 e.v.); dat op het ogenblik dat de bestreden weigeringsbeslissing werd genomen op 1 oktober 1999 het arrest van 26 mei 1999 dan ook een absoluut gezag van gewijsde had; dat aangezien het arrest nr. 52/99 op 1 oktober een absoluut gezag van gewijsde

had de bestreden beslissing dit gezag van gewijsde in beginsel zou kunnen schenden; dat zelfs indien mag worden aangenomen dat het arrest nr. 52/99 op 1 oktober 1999 reeds een (absoluut) gezag van gewijsde bezit, men op het eerste gezicht niet inziet op welke wijze de bestreden beslissing van 1 oktober 1999 het gezag van gewijsde van het arrest nr. 52/99 zou hebben geschonden door te oordelen dat de tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking (tijdelijk stelsel) geen absoluut recht is, maar onderworpen aan de beoordeling van de minister van Landsverdediging;

2.5.2.3. Overwegende dat in het derde onderdeel verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 10, 11 en 182 van de Grondwet, afzonderlijk genomen en samen beschouwd; dat uit het arrest van het Arbitragehof nr. 52/99 blijkt dat de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 juli 1997 "elke rechtsgrond" missen en een schending inhouden van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, gelezen in samenhang met artikel 182 van de Grondwet; dat indien dit zou betekenen dat de bepalingen van genoemd reglementair besluit, met toepassing van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing moeten blijven, verzoeker op het eerste gezicht geen belang heeft om aan te voeren dat de bestreden weigerings-beslissing van 1 oktober 1999 de genoemde artikelen 10, 11 en 182 van de Grondwet zou schenden; dat immers, wanneer de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 juli 1997 niet mogen worden toegepast wegens de ongrondwettigheid ervan, met betrekking tot de tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking (tijdelijk stelsel) geen enkele beslissing meer kan worden getroffen : geen positieve beslissing waarbij een loopbaanonderbreking wordt toegestaan, maar ook geen negatieve beslissing die een loopbaanonderbreking zou weigeren; dat het ernstig bevinden van het derde onderdeel verzoeker dan geen enkel voordeel zou opleveren en hem niet dichter bij een eventuele loopbaanonderbreking

brengen, hetgeen zijn bedoeling is; dat, zelfs indien verzoeker op het eerste gezicht toch belang zou hebben bij het aanvoeren van het derde onderdeel, dient te worden vastgesteld dat de ongrondwettigheid van de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 juli 1997 niet noodzakelijk inhoudt dat de bestreden weigeringsbeslissing ipso facto zelf ook de genoemde artikelen 10, 11 en 182 van de Grondwet zou schenden; dat immers, wanneer een norm - in casu het koninklijk besluit van 24 juli 1997 bekrachtigd door de wet van 12 december 1997 - de genoemde grondwetsartikelen schendt het niet evident is dat een individuele weigeringsbeslissing ook meteen dezelfde grondwetsartikelen zou schenden; dat de minister van Landsverdediging, op grond van het koninklijk besluit van 24 juli 1997, bij het beoordelen van een aanvraag tot tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking (tijdelijk stelsel) over een discretionaire bevoegdheid beschikt; dat de minister bij het beoordelen van het dienstbelang gebruik maakt van een discretionaire bevoegdheid niet inhoudt dat de minister met de bestreden weigeringsbeslissing van 1 oktober 1999 artikel 182 van de Grondwet zou hebben geschonden; dat in het derde onderdeel evenmin op overtuigende wijze wordt aangetoond dat verzoeker door de bestreden weigeringsbeslissing ongelijk wordt behandeld of wordt gediscrimineerd en dat aldus de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zouden zijn geschonden; dat verzoeker evenmin aantoont dat met een, op het eerste gezicht, correcte toepassing van artikel 20 van het koninklijk besluit van 24 juli 1997 de artikelen 10, 11 en 182 van de Grondwet werden geschonden; dat in het derde onderdeel van het vijfde middel verzoeker vraagt een omstandige prejudiciële vraag (van ongeveer 1 blz.) aan het Arbitragehof te stellen met betrekking tot de artikelen 20, § 2, en 27 van het koninklijk besluit van 24 juli 1997 dat werd bekrachtigd door artikel 10, 1°, van de wet van 12 december 1997; dat, wat betreft de door verzoeker opgeworpen prejudiciële vraag aan het

Arbitragehof, dient te worden vastgesteld dat de Raad van State herhaaldelijk heeft geoordeeld dat de snelheid waarmee een vordering tot schorsing moet worden afgewikkeld, zich verzet tegen het stellen van een prejudiciële vraag; dat het vijfde middel niet ernstig is;

2.6. Overwegende dat uit het voorgaande gebleken is dat, aangezien geen ernstige middelen worden aangevoerd, niet voldaan is aan de eerste van de cumulatieve voorwaarden vereist door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten, zodat de vordering tot schorsing dient te worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie april 2000, door :

de H. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
Mevr. V. WAUTERS, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

V. WAUTERS. **A. BEIRLAEN.**